

РЕШЕНИЕ

№ 615

гр. Враца, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Цв. И.

при участието на секретаря А. Л. П.
като разгледа докладваното от Иван Цв. И. Гражданско дело № 20221420101550 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е бързо такова-трудова спор и се движи по реда на чл. 310 и следващите от ГПК.

Образувано е по искова молба на Й. И. Д. с ЕГН ***** и адрес гр. ***** срещу „Комплексен онкологичен център-Враца“ ЕООД с ЕИК 000190101, седалище и адрес на управление гр. Враца, бул. „Втори юни“ № 68.

Ищецът твърди, че незаконосъобразно е уволнен на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ-поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като навежда следните доводи: Съгласно чл. 68, ал. 1-2 от КСО мъжете придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст през 2022 г. при навършена възраст 64 г. и 05 м. и осигурителен стаж 39 г. и 02 м., а ищецът, въпреки че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение е бил навършил изискуемата възраст, е имал само 35 г. и 7 м. трудов стаж, вместо необходимия от 39 г. и 02 м., поради което с разпореждане № 2113-06-344-8/03.05.2022 г. на ТП на НОИ гр. Враца му е било отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Поддържа, че поради незаконосъобразното уволнение е останал без работа и е регистриран като безработен в Бюрото по труда гр. Враца.

Искането на ищеца към съда е да бъде признато за незаконно уволнението му, извършено със заповед № 11 от 04.04.2022 г. на законния представител на Комплексен онкологичен център-Враца“ ЕООД и бъде отменена същата заповед като незаконосъобразна, да бъде възстановен ищеца на заеманата преди уволнението

длъжност-„организатор стопански дейности” в ответното дружество и да бъде осъден ответника да заплати на ищеца, съгласно изменение на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, допуснато от съда в съдебно заседание на 11.08.2022 г., сумата 6 951,79 лева-обезщетение за оставане без работа поради уволнението за периода от 04.04.2022 г. до 04.10.2022 г. Претендира деловодни разноски.

Ответникът „Комплексен онкологичен център-Враца“ ЕООД в подадения отговор в срока и по реда на чл. 131 от ГПК е взел становище, че уволнението на ищеца е законосъобразно, тъй като са изпълнени всички предпоставки на разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ. В тази връзка поддържа, че при първоначалното постъпване на работа на ищеца е определено и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за 35 г. професионален стаж, включително въз основа на автобиографията му и останалите документи, които е представил, преди да бъде назначен. Поради изложените съображения за неоснователност на главния иск за признаване за незаконно на уволнението се поддържа неоснователност и на акцесорните иски за възстановяване на работа и за присъждане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ. В условията на евентуалност, при доказано основание на исковите, не се оспорва размера на претендираното обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ от 5 082,00 лева за шестмесечен период след уволнението, и се прави изрично възражение за прихващане с правно основание чл. 103 от ЗЗД, с искане да се прихване евентуално признатото задължение на ответника към ищеца по чл. 225, ал. 1 от КТ със следните суми: сумата 2 354,66 лева-изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, сумата 1 177,33 лева-изплатено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ и сумата 1 674,84 лева-общо изплатена сума в повече като допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от 01.11.2017 г. до 30.03.2022 г.

Със становище с вх. № 10038/06.07.2022 г. (а препис от отговора по чл. 131 от ГПК му е връчен на 30.06.2022 г.) ищецът е посочил, че в нито един от документите по трудовото му досие, нито пък устно или по друг начин, не е твърдял, че към момента на сключване на трудовия договор с ответника е имал трудов стаж от 35 г., че получената от него сума като допълнително трудово възнаграждение за професионален опит и трудов стаж е добросъвестно получена и не следва да се връща, че частично е погасено по давност искането за връщането ѝ за периода преди 04.04.2019 г., както и че ищецът признава за изцяло основателни възраженията на ответника за прихващане с обезщетенията по чл. 222, ал. 3 и чл. 220, ал. 1 от КТ и моли да не му бъдат възлагани разноски във връзка с прихващането на тези две обезщетения.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощника си адвокат Л. В., поддържа иска така, както е предявен, ведно с допълнителните становища, и доразвива посочените в исковата молба доводи.

Ответникът, чрез пълномощника си адв. Р. Х., в съдебно заседание оспорва изцяло исковите по съображенията, изложени в отговора на исковата молба и изразени в допълнителните становища.

Предявените иски са процесуално допустими.

Като обсъди доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното:

По делото не се спори, а и се установява от приложените като доказателства по делото трудов договор от 01.11.2017 г. и допълнително споразумение № 183/24.02.2020 г. към него, че страните са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал в ответното дружество длъжността „организатор стопански дейности“, като същото е било прекратено с оспорената заповед № 11 от 04.04.2022 г. на законния представител на ответника на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ-поради придобиване от ищеца на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Със заповедта е разпоредено на служителя да се изплатят обезщетения по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на две брутни заплати, както и на основание чл. 220, ал. 1 от КТ за неспазен срок на предизвестие в размер на брутното трудово възнаграждение за един месец. Заповедта е връчена на ищеца на 04.04.2022 г., което е удостоверено с подписа му.

С разпореждане № 2113-06-344-8/03.05.2022 г. на ТП на НОИ гр. Враца на ищеца било отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като същият не отговаря на изискването на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО да има осигурителен стаж, превърнат към трета категория за 2022 г. в размер на 39 години и 02 месеца, а има 35 години, 07 месеца и 29 дни осигурителен стаж.

Видно от декларация на л. 41 от делото, ищецът при прекратяването на трудовото си правоотношение с ответника е получил един брой трудова книжка срещу подпис.

С експертно решение № 2829 от 207/24.11.2021 г. на ТЕЛК за общи заболявания към „МБАЛ Христо Ботев“ АД гр. Враца на ищеца е призната 74% трайно намалена работоспособност с водеща диагноза „неинсулинозависим захарен диабет“, дата на инвалидизацията – 17.11.2011 г, като е посочено, че ищецът „работи-пенсионер с лична пенсия за инвалидност, като организатор стопански дейности“.

Видно от приложено на л. 160 от делото разпореждане от ТП на НОИ гр. Враца, на ищеца от 17.11.2011 г. е отпусната индивидуална пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като към 01.01.2022 г. размерът на тази пенсия е 445,49 лева месечно.

На л. 129 от делото е приложена автобиография на ищеца Й. Д. (неподписана от него и своевременно оспорена в настоящото производство както като авторство, така и като съдържание), в която е посочен професионален опит на ищеца в различни стопански единици в България и в Испания за периода от месец февруари 1979 г. до месец октомври 2017 г., от която процесуалният представител на ответника прави извод, че ищецът, без отчитане на стажа му в Испания за периода от месец април 2004 г. до месец април 2006 г., притежава общ трудов стаж в размер над 40 години.

По делото е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, която дава заключение, че: размерът на претендираното от ищеца обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, като се вземе предвид основното месечно възнаграждение и всички допълнителни плащания с постоянен характер, представлява сума в размер на 6 951,79 лева; ищецът към датата на

заявлението до НОИ през 2022 г. за лична пенсия за осигурителен стаж и възраст има навършена възраст 64 г., 06 м. и 03 дни, а общият му осигурителен стаж, превърнат в трета категория труд, към същата дата възлиза на 35 г., 07 м. и 29 дни, при съобразяване на всички представени от ищеца в НОИ документи (трудова книжка № 1807/08.02.1979 г., трудова книжка № 280/01.02.2018 г., УП 3 № 20/24.03.2022 г., УП 3 № 3/08.03.2022 г., удостоверение № 138/30.12.1978 г. и военна книжка № 006609); в УП 1 заявление за отпускане на пенсия ищецът е декларирал, че няма осигурителен стаж, придобит в друга държава; за периодите от 10.09.2012 г. до 14.12.2014 г. като собственик на ЕТ „Й. Д.“ гр. В. и от 01.01.2022 г. до 07.04.2022 г. ищецът е подал декларации в НАП, че упражнява дейност като самоосигуряващо се лице, но не желае да се осигурява, защото е пенсионер (по болест), поради което периодите не са зачетени като осигурителен стаж и доход и не се дължат осигурителни вноски от ищеца; размерът на изплатеното в повече допълнително възнаграждение от работодателя за периода от 01.11.2017 г. до 30.03.2022 г. за професионален опит и трудов стаж, при съобразяване на размера на основното месечно възнаграждение и при 31% „клас“ към 01.11.2017 г. представлява сума в размер на 1 212,37 лева; размерът на изплатеното обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ е 2 354,66 лева, а на изплатеното обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ – 1 177,33 лева.

Съдът възприема заключението на съдебно-счетоводната експертиза като правилно, обективно и пълно.

Видно от приложени на л. 161 и л. 174 от делото писмени доказателства и извършените от съда констатации от оригинални документи, ищецът за целия период от уволнението си на 04.04.2022 г. до приключване на съдебното дирене на 06.10.2022 г. е бил регистриран като безработен, търсещ работа.

При така установеното съдът достига до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ.

С оглед направеното оспорване на заповедта за уволнение с твърдението, че не е налице соченото основание за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, законосъобразността на процесната заповед следва да се прецени от съда съобразно съответствието на посоченото в нея основание за това и действителното фактическо положение. Доказателствената тежест за установяване законосъобразното упражняване на правото да прекрати трудовото правоотношение с ищеца на соченото в заповедта основание е на работодателя, като същият следва да докаже елементите на фактическия състав на нормата, на която се е позовал, а именно, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съобразно разпоредбата на [чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ](#) работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по КТ при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съгласно нормата на [чл. 68, ал. 1 КСО](#) в редакцията ѝ към ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., релевантна към момента на прекратяване на трудовото правоотношение

между страните, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 38 години и 2 месеца за мъжете, като съобразно ал. 2 от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 40 години за мъжете. В случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст – [чл. 68, ал. 3 от КСО](#).

Разпоредбата на [чл. 68а от КСО](#) (нова – ДВ, бр. 61 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) урежда правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер, като предвижда, че лицата, които имат изискуемия осигурителен стаж по чл. 68, ал. 2, могат по тяхно желание да се пенсионират до една година по-рано от възрастта им по чл. 68, ал. 1. Пенсията се отпуска от датата на заявлението и се изплаща в намален размер пожизнено. Според ал. 2 лицата, на които е отпусната пенсия по ал. 1, нямат право на пенсия по чл. 68, ал. 1, 2 и 3.

По въпроса относно предпоставките, при които възниква правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение на работник, придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, е налице последователна и непротиворечива съдебна практика, например решение № 12/04.02.2020 г., постановено по гр. д. № 1814/2019 г. на Върховния касационен съд, IV-то г. о. С цитираното решение са дадени разяснения, че в [чл. 328, ал. 1, т. 10, предложение 1 от КТ](#), в действащата след 01.01.2016 г. редакция, приложима и в настоящия случай, е уредено право на работодателя да прекрати с предизвестие трудовото правоотношение във всички хипотези на придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително в хипотезите на т. нар. „ранно пенсиониране“, а не само при придобиване на право на „пълна“ пенсия в общата хипотеза на [чл. 68 от КСО](#). Посочено е, че след изменението на [чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ](#) от 2016 г. законът изоставя изискването за прекратяване на трудовия договор от работодателя, а именно наличието на право на пълна пенсия за изслужено време и старост и включва в кръга на работниците и служителите, които могат да бъдат уволнени по тази разпоредба и придобилите право на намалена пенсия за осигурителен стаж и възраст. Тази радикално променена законодателна позиция, както и принципното обстоятелство, че уволнението по [чл. 328, ал. 1 КТ](#), включително и по т. 10, се извършва по преценка на работодателя, означава, че прекратяването на трудовия договор на това основание може да стане и без заявено от работника или служителя желание за пенсиониране. Посочено е, че придобиването на правото на пенсия е уредено в разпоредбата на [чл. 68 от КСО](#), която предвижда две хипотези, едната от които е съгласно ал. 1-3 на тази норма и предвижда правото на пълна пенсия при достигане на определена възраст и осигурителен стаж. При прекратяване на трудовото правоотношение по [чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ](#) право на работодателя е да прецени изискването за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст с коя норма да съобрази. Това негово право не подлежи на

съдебен контрол. На такъв подлежи единствено фактът дали са спазени изискванията, посочени в нормата, която е приложена с оглед възрастта и осигурителния стаж.

Като съобрази гореизложените принципни положения и при извършената проверка относно спазване на изискванията на цитираната правна норма, с оглед възрастта и придобития от ищеца осигурителен стаж към момента на прекратяване на трудовия му договор, съдът приема, че не се установява наличие на предпоставките за придобиване право на пенсия, уредени в [чл. 68 от КСО](#).

В случая не се спори, а това се и установява предвид данните по делото за възрастта на ищеца, че към момента на прекратяване на трудовия договор той е навършил 64 години и 06 месеца. Същевременно, установява се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че ищецът към датата на връчване на процесната заповед – 04.04.2022 г., е имал 35 години, 07 месеца и 29 дни осигурителен стаж, т. е. няма изискуемия осигурителен стаж по [чл. 68 и 68а КСО](#) от 39 години и 02 месеца за мъжете. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че е налице уволнителното основание по [чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ](#), тъй като ищецът е имал над 40 години трудов стаж, доколкото следва да се приложи принципното положение, че трудовият стаж не е равен на осигурителния стаж, а притежаваният от ищеца осигурителен стаж е значително по-малко от професионалния му опит, съответно от трудовия му стаж.

Предвид съдебно-счетоводната експертиза съдът намира, че извършеният инцидентен съдебен контрол по реда на чл. 17, ал. 2, изречение 2 от ГПК на разпореждане № 2113-06-344-8/03.05.2022 г. на ТП на НОИ гр. В.а сочи на извод за законосъобразност на това разпореждане и доказателствената му сила следва да бъде зачетена.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ.

Възстановяването на работа по смисъла на [чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ](#) представлява възраждане на трудовото правоотношение. Чрез него не се създава ново, друго трудово правоотношение в сравнение с прекратеното, а по силата на решението на съда или при отмяна от работодателя, се постановява неговото продължаване. Това сочи достатъчно ясно и употребеният от законодателя израз „възстановяване”, което означава отново установяване на съществувалото преди това трудово правоотношение. Продължението на прекратеното трудово правоотношение чрез възстановяването му, се изразява в идентичност на субектите и идентичност в съдържанието на прекратеното и възстановено трудово правоотношение. Като продължаващо се правно отношение трудовото правоотношение съществува във времето и чрез непрекъснатото и повтарящо се изпълнение на правата и задълженията на страните по него във времево отношение. Възстановяването на неправомерно прекратеното трудово правоотношение не води до обратно (ретроактивно) запълване с изпълнение на права и задължения на веднъж изтеклото време, през което то не е съществувало и възстановеното трудово правоотношение има действие занапред. За в бъдеще ще съществуват, т.е. ще се изпълняват задълженията и упражняват правата, които произтичат от продължаващото да съществува старо, възстановено, трудово правоотношение. При отмяна на незаконното уволнение и възстановяване на работника или служителя на заеманата преди

уволнението длъжност не възниква ново трудово правоотношение, а се възстановява прекъснатото такова с незаконното уволнение, трудовият договор продължава действието си така, сякаш изобщо не е бил прекратяван.

С оглед основателността на главния иск следва да бъде уважен акцесорния иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, като ищецът бъде възстановен в ответното дружество на заеманата преди уволнението длъжност „организатор стопански дейности”.

Ето защо предявеният иск за признаване на уволнението за незаконно е основателен и следва да бъде уважен.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ.

Предпоставките за уважаване на иска са вреди за ищеца за не повече от шестмесечен период след незаконното уволнение под формата на пропуснати трудови възнаграждения, оставане без работа след незаконното уволнение, както и причинна връзка между уволнението и вредите.

От приложените на л. 161 и л. 174 от делото писмени доказателства и извършените от съда констатации от оригинални документи, ищецът за целия период от уволнението си на 04.04.2022 г. до приключване на съдебното дирене на 06.10.2022 г. е бил регистриран като безработен, търсещ работа.

Видно от приетата от съда и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, за исковия период на ищеца се дължи обезщетение по чл. 225, ал. 1 от ГПК в общ размер на 6 951,79 лева, до който размер е допуснато от съда изменение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ.

По процесуалната допустимост на направените възражения за прихващане:

Съдът приема и трите възражения за прихващане за допустими предвид разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 2/2020 г. по тълк. дело № 2/2020 г. на Върховния касационен съд, както и предвид трайната практика на Върховния касационен съд, изразена например в определение № 668 от 16.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1025/2018 г., IV -то г.о., а именно: Между материалноправното изявление за прихващане и възражението за прихващане са налице съществени различия. Прихващането в материалноправен аспект, като способ за погасяване на задължения е регламентирано в чл. 103, ал. 1 от ЗЗД, съгласно който когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. В този случай насрещните вземания се погасяват до размера на по-малкото към момента, в който условията за прихващане са били налице, а не към датата на компенсационното волеизявление. Възражението за прихващане по своята същност представлява едно процесуално действие за защита срещу иска и е без значение за допустимостта му дали компенсационното правоотношение е настъпило преди или след предявяването на иска, тъй като ефектът на прихващането ще се прояви след установяване с влязло в сила решение на съществуването на насрещните вземания и на тяхната изискуемост – чл. 298, ал. 4 ГПК. Възражението за прихващане, заявено в исковото производство като процесуален способ на

защита, не изисква изискуемост и ликвидност на насрещното вземане. С влизане в сила на решението спорното, неликвидно насрещно вземане става ликвидно и за разлика от извънсъдебното прихващане, то се извършва занапред.

По основателността на направените възражения за прихващане:

Възраженията за прихващане със сумата 2 354,66 лева-изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ и със сумата 1 177,33 лева-изплатено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ се доказват както по основание, така и по размер от писмените доказателства, от съдебно-счетоводната експертиза и се признават от ищеца, т.е. относно тези вземания следва да се извърши прихващане с обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ.

Възражението за прихващане със сумата 1 674,84 лева-общо изплатена сума в повече като допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от 01.11.2017 г. до 30.03.2022 г. е неоснователно, тъй като ищецът се ползва от презумпцията за добросъвестност при получаване на трудовото възнаграждение по чл. 271, ал. 1 от КТ, на която разпоредба изрично се е позовал. Съгласно същата норма работникът не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно, а съгласно чл. 8, ал. 2 от КТ добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното. Добросъвестно получени от работника суми са всички суми по трудово правоотношение, изплатени му от работодателя без знание на работника към момента на получаването им, че са недължими, без значение дали причината за незнанието на работника се дължи на обикновено незнание, незаинтересуваност или пък на доверие, че работодателят коректно е изчислил дължимите му суми. Ответникът нито е навел твърдения, нито е посочил доказателства за оборване на презумпцията за добросъвестност по чл. 271, ал. 1 от КТ. В допълнение, това възражение за прихващане е погасено по давност за периода преди 04.04.2019 г., което е изрично заявено от ищеца.

По разноските:

Относно приложението на чл. 78, ал. 2 от ГПК:

Въпреки, че възраженията за прихващане със сумата 2 354,66 лева-изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ и със сумата 1 177,33 лева-изплатено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ са основателни и доказани, това не следва да се отразява на отговорността на ответника за разноски, тъй като поведението на ищеца напълно покрива формалните и съдържателните изисквания на чл. 78, ал. 2 от ГПК: по делото липсват данни с поведението си или с изявленията си да е въвеждал в заблуждение работодателя относно действителния размер на осигурителния си стаж (оспорването на автобиографията на ищеца е успешно дори и само поради липсата на подпис под нея, а и следва да се има предвид, че трудов стаж е времето, през което работникът или служителят е работил по трудово правоотношение, както и времето, през което лицето е работило като държавен служител, а осигурителен стаж – времето, за което лицето има внесени или дължими осигурителни вноски върху полученото възнаграждение), както и ищецът веднага след запознаването с отговора на исковата молба и много преди първото по делото заседание е признал изцяло

възраженията за прихващане с горепосочените две суми и по този начин не е станал причина за предявяване на тези възражения за прихващане.

При този изход на делото и тъй като на ищеца е предоставена адвокатска защита при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, ответникът следва да бъде осъден да заплати на осъществилия защитата адвокат Л. В., съгласно приложеното на л. 11 от делото пълномощно, възнаграждение в размер на 710,00 лева, колкото е минималната работна заплата за страната към момента на определяне на възнаграждението, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Врачанския районен съд и сумата 228,40 лева за държавна такса (80,00 лева за иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, 80,00 лева за иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ и 68,40 лева върху уважения размер на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ), както и сумата 250,00 лева-възстановяване на направените от бюджета на съда разходи за счетоводна експертиза.

Воден от всичко гореизложено, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО уволнението на Й. И. Д. с ЕГН ***** и адрес гр. *****, извършено със заповед № 11 от 04.04.2022 г. на законния представител на „Комплексен онкологичен център-Враца“ ЕООД и **ОТМЕНЯ** същата заповед като незаконосъобразна.

ВЪЗСТАНОВЯВА Й. И. Д. с ЕГН ***** и адрес гр. ***** на заеманата преди уволнението длъжност-„организатор стопански дейности” в „Комплексен онкологичен център-Враца“ ЕООД.

ОСЪЖДА „Комплексен онкологичен център-Враца“ ЕООД с ЕИК 000190101, седалище и адрес на управление гр. ***** да заплати на Й. И. Д. с ЕГН ***** и адрес гр. ***** сумата **3 419,80 лева**, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – **13.05.2022 г.**, представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода от 04.04.2022 г. до 04.10.2022 г. за оставане без работа поради незаконосъобразното уволнение, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 225, ал. 1 от КТ като неоснователен – **погасен чрез прихващане** със следните суми: сумата 2 354,66 лева-изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ и сумата 1 177,33 лева-изплатено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ, за разликата от уважения размер до пълния предявен размер от 6 951,79 лева.

Дължимите на ищеца парични суми следва да бъдат преведени на посочената от него на основание чл. 127, ал. 4 от ГПК банкова сметка с ***** ** В *****.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Комплексен онкологичен център-Враца“

ЕООД с ЕИК 000190101, седалище и адрес на управление гр. Враца, бул. „Втори юни“ № 68 да заплати на Л. Ц. В. – адвокат от АК-Враца, с личен № 1000018730, с адрес на практиката гр. ***** сумата **710,00 лева**, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение за предоставена при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата адвокатска защита по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК „Комплексен онкологичен център-Враца“ ЕООД с ЕИК 000190101, седалище и адрес на управление гр. ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Врачански районен съд сумата **228,40 лева**, представляваща държавна такса, както и сумата **250,00 лева**, представляваща направени от бюджета на съда разноси за съдебно-счетоводна експертиза.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Врачанския окръжен съд в двуседмичен срок от 20.10.2022 г., на основание чл. 315, ал. 2 от КТ.

Съдия при Районен съд – Враца: _____